

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudkyň JUDr. Jitky Hroudové a JUDr. Evy Rybářové v právní věci žalobce: **B.K.**, v řízení zastoupen Mgr. Janem Pytlem, advokát se sídlem Praha 5, Janáčkovo nábřeží 1153/13, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad** se sídlem Masarykovo nám. 5, Jihlava (dříve Státní energetická inspekce se sídlem Praha 2, Gorazdova 24) v řízení o žalobě proti rozhodnutí Státní energetické inspekce, ústředního inspektorátu, ze dne 5.3.2014 čj: 031106312/189/14/90.220/Kr ve znění usnesení ze dne 13.3.2014 čj: 031106312/209/14/90.220/Ve

t a k t o :

I. Rozhodnutí Státní energetické inspekce, ústředního inspektorátu ze dne 5.3.2014 čj: 031106312/189/14/90.220/Kr ve znění usnesení ze dne 13.3.2014 čj: 031106312/209/14/90.220/Ve **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15.342 Kč a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Jana Pytla, advokáta.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou, podanou u Krajského soudu v Českých Budějovicích, která byla postoupena Městskému soudu v Praze jako soudu věcně a místně příslušnému, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného Státní energetické inspekce, ústředního inspektorátu ze dne 5.3.2014, č.j. 031106312/189/14/90.220/Kr, kterým bylo zamítnuto jeho

odvolání a potvrzeno rozhodnutí Státní energetická inspekce, územního inspektorátu pro Jihočeský kraj ze dne 19. 12. 2013, č.j. 031106312/1373/13/31.104/To o uložení pokuty ve výši 128.000,- Kč za naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ustanovení § 9 odst.2 zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, ve znění pozdějších předpisů, kterého se podle rozhodnutí dopustil tím, že jako výrobce elektřiny, který vyrábí elektřinu využitím slunečního záření, předal v měsíčních výkazech a fakturách nepravdivé měřené nebo vypočtené údaje o množství elektřiny vyrobené z obnovitelných zdrojů za rok 2011 provozovateli regionální distribuční soustavy, neboť vykázané údaje o množství elektrické energie ve výši 33.917 kWh za rok 2011 nemohla fotovoltaická elektrárna o výkonu 18,9 kWp z obnovitelného zdroje vzhledem k technickým parametrům, provedení, umístění výroby a podmínkám slunečního osvětlení v dané lokalitě vyrobit. Žalobce následně podal odvolání, které bylo rozhodnutím ze dne 5.3.2014 zamítnuto a napadené rozhodnutí ze dne 19.12.2013 bylo potvrzeno.

Žalobce namítal, že se žalovaný nijak nevypořádal s jeho námitkami uvedenými v odvolání a rozhodl na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalovaný měl řízení proti žalobci zastavit, neboť tvrzená odpovědnost za správní delikt by musela zaniknout v důsledku plynutí času. Kontrola na výrobně žalobce totiž byla zahájena dne 12.10.2012, stav elektroměru byl kontrolován dne 23.10.2012, správní řízení ovšem bylo zahájeno až v listopadu 2013. Žalobce neshledává žádnou zákonnou oporu pro tvrzení žalovaného, že lhůta pro zahájení správního řízení začala plynout až dne 15.1.2013, tj. ode dne, kdy bylo žalobci doručeno rozhodnutí o jeho námitkách č.j. 031106312/81/13/31.100/Št.

Žalobce dále namítal, že objektivní odpovědnost za případné spáchání deliktu není odpovědností bezbřehou a nelze ji založit na skutečnosti, že se žalobce spolehl na údaje naměřené úředně certifikovaným a odzkoušeným měřidlem. Žalobce je podnikající fyzickou osobou s pouze jednou výrobnou, a proto nepovažuje za důvodné, aby se obracel na znalecké ústavy, hydrometeorologické stanice, vyhledával záznamy pozorování meteorologických družic a satelitů a porovnával hodnoty energie vyrobené výrobnyami v okolí se svými. Žalobce ve výkazech o množství vyrobené energie neuvedl hodnoty odlišné od naměřených, ani s měřidlem nemanipuloval neoprávněným způsobem. Podle žalobce by přijetí interpretace objektivní odpovědnosti žalovaným učinilo instalaci jakýchkoli měřidel v podstatě zbytečnou, protože by se kontrolované osoby přes veškeré testy a certifikáty nemohly spolehnout na údaje jimi změřené a museli by obesílat znalecké ústavy, provozovatele distribučních soustav či ostatní výrobce elektrické energie. K tvrzení žalovaného, že žalobce mohl jednat s provozovatelem distribuční soustavy ohledně vysokého ročního využití a společně hledat řešení, žalovaný uvedl, že o nestandardnosti záležitosti vůbec nevěděl, a tudíž nemohl s kýmkoliv o jejím řešení jednat.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že jednou z podmínek pro udělení licence podle § 5 odst. 1 zákona č. 458/2000 Sb. o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích, ve znění pozdějších předpisů, je odborná způsobilost. Žalobce je vysoce kvalifikovanou osobou v oboru solární energetiky, což vyplývá mimo jiné z veřejné části Živnostenského rejstříku či úplného výpisu společnosti TERMS, a.s. z Obchodního rejstříku. Povinnost zajistit si měření vyplývá jak ze Smlouvy o úhradě zeleného bonusu k elektřině vyrobené z obnovitelných zdrojů, tak z § 2 odst. 8 vyhlášky č. 82/2011 Sb., o měření elektřiny a o způsobu stanovení náhrady škody při neoprávněném odběru, neoprávněné dodávce, neoprávněném přenosu nebo neoprávněné distribuci elektřiny. Žalobce v září 2010 po zjištění vady elektroměru dal provést výměnu měřidla. Žalovaný se

domnívá, že s ohledem na žalobcovu zkušenost s měřidly a jeho odbornost mohl žalobce správnost naměřených hodnot minimálně porovnávat s výsledky pracovních měřidel měničů. Žalobce proto měl a mohl vědět, že vykazované údaje za rok 2011 nemohla fotovoltaická elektrárna vzhledem k technickým parametrům, umístění a podmínkám slunečního osvětlení v dané lokalitě vyrobit.

Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobce, že nebyla dodržena lhůta 1 roku pro zahájení řízení podle zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů. Působnost žalovaného je dána energetickým zákonem, přičemž z ustanovení § 93 tohoto zákona vyplývá, že při výkonu kontroly žalovaný postupuje dle zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole (dále jen „zákon o státní kontrole“). K základním povinnostem kontrolních pracovníků patří zjistit při kontrole skutečný stav věci, kontrolní zjištění prokázat doklady a vyhotovit o výsledcích kontroly protokol. Námitky kontrolované osoby mohou vést k významným změnám v závěrech protokolů, což odpovídá výslovně vymezenému okamžiku ukončení kontroly podle zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (dále jen „kontrolní řád“). Žalovaný se neztotožňuje se závěrem žalobce, že fyzickou kontrolou žalobce dne 23.10.2012 se žalovaný dozvěděl o porušení zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů, protože žalobce se nedopustil deliktního jednání spočívajícího v nezajištění samostatného měření elektřiny z obnovitelných zdrojů, ale spočívající v předávání nepravdivých údajů o množství vyrobené elektřiny. Dozvědění se je vázáno na protokolární zjištění, protokol byl vystaven dne 20.12.2012 a žalobce se s ním seznámil dne 21.12.2012. Protože správní řízení bylo zahájeno dne 18.11.2013 a oznámeno žalobci dne 20.11.2013, byla dodržena jednoroční subjektivní lhůta.

Při jednání u Městského soudu v Praze setrvali účastníci řízení na svých stanoviscích. Zástupce žalobce zdůraznil, že řízení nemělo být vůbec zahájeno, protože uplynula subjektivní lhůta stanovená zákonem pro zahájení správního řízení o správním deliktu. Žalobce postupoval přesně podle zákona, je mu vyčítáno, že hlásil nepravdivé hodnoty, postupoval však podle zkoušeného měřidla. V průběhu správního řízení nebylo objasněno, že by jím uvedené údaje byly nesprávné, správnost měřidla nebyla žádným způsobem zpochybněna. Není zřejmé, v čem spočívá nepravdivost údajů. Všechny údaje byly naměřeny měřidlem, u něhož funkčnost nebyla žádným způsobem zpochybněna. Odpovědnost žalobce vyvozována proto, že se spolehl na měřidlo, které bylo řádně uvedeno do provozu. Žalobce neměl potřebu ověřovat si s jinými provozovateli voltaických elektráren, jaký mají výkon, obdobně neměl potřebu zjišťovat údaje od meteorologů. Uvedené měřidlo bylo nainstalováno v roce 2009, kdy zjistil chybnost předcházejícího měřidla. Odkázal na písemné vyhotovení podané žaloby a navrhl, aby soud žalobě v plném rozsahu vyhověl.

Zástupce Energetického regulačního úřadu, na který přešla pravomoc Státní energetické inspekce, odkázal na obsah spisového materiálu s tím, že rozhodnutí ponechají na úvaze soudu, když má za to, že existují pouze nepřímé důkazy. K námitce prekluze zahájení správního řízení uvedl, že má za to, že k prekluzi nedošlo, nicméně nesouhlasí s odůvodněním doby počátku běhu lhůty s tím, že za mezní je nutno považovat kontrolní protokol, který byl sepsán dne 20.12.2012. Dále poukázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí podané žaloby.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí z hlediska námitek, uplatněných v podané žalobě, při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 s.r.s.). Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že dne 12.10.2012 byla Státní energetickou inspekcí, územním inspektorátem pro Jihočeský kraj zahájena kontrola dodržování ustanovení § 3,4,5 zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů žalobcem. Dne 20.12.2012 pověřený inspektor sepsal protokol o výsledku kontroly, ze kterého vyplývá, že vzhledem k umístění panelů nebyla možná fyzická kontrola výkonu jednotlivých panelů, proto byl výkon panelů převzat ze Zprávy o revizi elektrického zařízení a tento výkon se neshodoval s výkonem panelů uvedeným v předávacím protokolu. Bylo proto konstatováno, že žalobce předával za kontrolované období 2011 nepravdivé údaje podle § 5 odst. 5, 6 zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů o množství vyrobené elektřiny tím, že uváděl v měsíčních výkazech, jako podkladech pro fakturaci, množství elektřiny, které jím provozovaná výrobní nemohla z obnovitelných zdrojů v kontrolovaném období vzhledem k technickým parametrům, provedení, umístění výrobní a podmínkám slunečního osvětlení v dané lokalitě vyrobit. Námitky žalobce proti tomuto protokolu nabyly shledány důvodnými a byly zamítnuty rozhodnutím územního inspektorátu pro Jihočeský kraj ze dne 23.1.2013.

Rozhodnutím téhož orgánu ze dne 19.12.2013 č.j. 031106312/1373/13/31.104/To byla žalobci uložena pokuta za naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 9 odst. 2 zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů ve výši 128.000,- Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč. Žalobce uvedené rozhodnutí napadl odvoláním ze dne 9.1.2014.

Rozhodnutím Státní energetické inspekce, ústředního inspektorátu ze dne 5.3.2014 č.j. 031106312/189/14/90.220/Kr bylo odvolání zamítnuto a napadené rozhodnutí potvrzeno. V rozhodnutí ústřední inspektorát mimo jiné uvedl, že žalobce dne 20.9.2010 vyměnil původní elektroměr typu DVH 3113 za elektroměr typu ZPA typ ED 310. Protože kontrolovaným obdobím byl rok 2011, množství elektřiny v daném případě již nebylo naměřeno elektroměrem DVH 3113, jehož funkčnost žalobce v odvolání napadl. Žalovaný dále posoudil jako přitěžující okolnost skutečnost, že podpora obnovitelných zdrojů je hrazena z prostředků veřejného rozpočtu, neboť při určování stupně nebezpečnosti deliktu se nepřihlíží jen k okolnostem, které zakládají znaky deliktu, ale i k dalším okolnostem, které charakterizují spáchaný skutek nebo jeho pachatele a mají vliv na konkrétní společenskou nebezpečnost deliktu. Při stanovení výše sankce bylo přihlédnuto k osobním a majetkovým poměrům účastníka tak, aby pokuta byla individualizovaná a přiměřená, a tuto argumentaci žalovaný podpořil judikaturou. Správní orgán se o skutečnostech nasvědčujících spáchání správního deliktu dozvěděl ukončením kontroly, tj. včetně námitkového řízení. Tato skutečnost nastala 25.1.2013, a proto subjektivní lhůta pro zahájení správního řízení byla dodržena. Zřejmá nesprávnost rozhodnutí ze dne 5.3.2014 (nevytištění řádku na straně 6 rozhodnutí) byla opravena usnesením Státní energetické inspekce, ústředního inspektorátu ze dne 13.3.2014 č.j. 031106312/209/14/90.220/Ve.

Soud se v první řadě zabýval otázkou postavení žalovaného správního orgánu. Podle ustanovení § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) je v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu žalovaným ten správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. Žaloba byla podána proti Státní energetické inspekci, jejíž ústřední inspektorát vydal jako odvolací správní orgán žalobou napadené rozhodnutí a byl správním orgánem, který rozhodl v posledním stupni. Zákonem č. 131/2015 Sb. došlo ke změně zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Z článku XV. bod 80 tohoto zákona vyplývá, že došlo ke změně ustanovení § 50

odst. 4 zákona č. 165/2012 Sb., podle něhož správní delikty podle tohoto zákona v prvním stupni projednává Energetický regulační úřad. O rozkladu proti rozhodnutí o uložení pokuty rozhoduje Rada Úřadu. Uvedené ustanovení nabylo účinnosti dnem 1.1.2016. Protože článek XVI. zákona č. 131/2005 Sb. ve svých přechodných ustanoveních situaci, která nastala v této věci (řízení o žalobě proti rozhodnutí Státní energetické inspekce, které bylo vydáno před účinností zákona č. 131/2015 Sb.), je nutno vycházet z ustanovení § 50 odst. 4 zákona č. 165/2012 Sb., podle něhož od 1.1.2016 přešla působnost ze Státní energetické inspekce na Energetický regulační úřad. S přihlédnutím ke znění § 69 s.ř.s. soud proto za žalovaného považuje Energetický regulační úřad.

V daném případě byla žalobci uložena pokuta za správní delikt podle § 9 odst. 2 zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře využívání obnovitelných zdrojů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 180/2005 Sb.“). Podle uvedeného ustanovení výrobci, který předá nepravdivé měřené nebo vypočtené údaje provozovateli regionální distribuční soustavy nebo provozovateli přenosové soustavy o množství jim vyrobené elektřiny z obnovitelných zdrojů podle § 5 odst. 5 a odst. 6, se uloží pokuta do 5 milionů Kč. Podle § 10 odst. 3 uvedeného zákona odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže územní inspektorát nezačal řízení do jednoho roku, kdy se o správním deliktu dozvěděl, nejpozději do tří let ode dne, kdy byl spáchán. Pro úplnost je vhodné uvést, že podle § 10 odst. 5 zákona č. 180/2005 Sb. se ustanovení § 9 tohoto zákona vztahuje i na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním.

Žalobce v podané žalobě namítal, že jeho odpovědnost za správní delikt zanikla v důsledku uplynutí času, nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o uložení pokuty. Kontrola na výrobně žalobce byla zahájena dne 12.10.2012, stav elektroměru byl kontrolován dne 23.10.2012. Další kontroly v předmětné výrobně již neproběhly, takže správní orgán nabyl potřebné poznatky nejpozději ke dni 23.10.2012. Správní řízení bylo zahájeno až v listopadu 2013, tedy po uplynutí jednoleté subjektivní lhůty.

Podle již ustálené judikatury (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.4.2010 sp.zn. 7 As 11/2010, dostupný na (www.nssoud.cz) je počátek běhu prekluzivní subjektivní lhůty v řízení o správních deliktech dán okamžikem vědomosti správního orgánu o skutkových okolnostech v takovém rozsahu, který umožní předběžné právní zhodnocení, že došlo k porušení zákona. To znamená, že subjektivní lhůta počítá běžet od okamžiku, kdy skutková zjištění jsou takového charakteru a v takovém rozsahu, že správní orgán má dostatek podkladů pro to, aby učinil úvahu o tom, že je zde dáno důvodné podezření z toho, že jednáním určitého subjektu došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že u žalobce byla zahájena kontrola dodržování zákona č. 180/2005 Sb. dne 12.10.2012. V protokole o kontrole, který byl sepsán dne 20.12.2012, jsou uvedena skutková zjištění (konstatován rozsah a provoz výroby elektřiny FVE Slunečnice Černý Dub) s tím, že množství vyrobené elektřiny měřeno elektroměrem typu ED 310, bylo předloženo potvrzení o prvotním ověření stanoveného měřidla ze dne 17.12.2008 vydané výrobcem. K datu kontroly elektroměru, tj. k 23.10.2012, byl na elektroměru stav 73.001 kWh. Bylo konstatováno, že původní elektroměr byl vyměněn z důvodu závady dne 20.9.2010. Celkové množství elektřiny zaznamenané na elektroměrech je 102.883 kWh. Dále bylo konstatováno, že vyrobená elektřina je naměřena také na měničích, kde byl ke stejnému dni zaznamenán stav 72.118 kWh s tím, že elektroměry na měřících nejsou stanovená měřidla. Protokol obsahuje přehled vykázaného a vyfakturovaného

množství vyrobené elektřiny v roce 2011 a závěr o tom, že kontrolovaná osoba (žalobce) předávala za kontrolované období roku 2011 nepravdivé údaje podle § 5 odst. 5, odst. 6 zákona č. 180/2005 Sb. o množství vyrobené elektřiny tím, že uváděla v měsíčních výkazech množství elektřiny, které provozovaná výrobná nemohla z obnovitelných zdrojů v kontrolovaném období vzhledem k technickým parametrům, provedení, umístění výrobní a podmínkám slunečního svitu v dané lokalitě vyrobit.

Z uvedeného protokolu vyplývá, že při kontrole byl zjištěn skutkový stav o množství vyrobené elektřiny na stanoveném měřidle s konstatováním, že stav elektroměrů na měničích je odlišný. Tato skutková zjištění byla provedena dne 23.10.2012. Tato samotná skutková zjištění ještě neodůvodňují závěr o tom, že by měl správní orgán dostatečné podklady pro to, aby mohl posoudit, zda došlo či nedošlo k naplnění správního deliktu podle § 9 odst. 2 zákona č. 180/2005 Sb., neboť je pouze konstatována rozdílnost naměřených hodnot na různých elektroměrech.

Z obsahu protokolu není zřejmé, z jakých skutkových zjištění kontrolní orgán vycházel, když učinil závěr o tom, že vykázané množství vyrobené elektřiny na stanoveném elektroměru nemohlo být předmětnou výrobnou vyrobeno, resp. není zřejmé, kdy správní orgán zjistil skutečnosti, které by ho k uvedenému závěru důvodně opravňovaly. Ve správním spise je založeno stanovisko ČVÚT v Praze, elektrotechnická fakulta ze dne 1.10.2002, které je adresováno Státní energetické inspekci, územnímu inspektorátu pro Olomoucký kraj, z něhož by mohl správní orgán uvedený závěr učinit, když ve stanovisku ČVÚT se uvádí, že z měření v letech 2006-2012 lze v dané lokalitě uvažovat průměrnou roční energii 1250 kWh/m², maximálně roční hodnota nepřesáhne 1140 kWh/m². Ze spisového materiálu však již není zřejmé, kdy měl toto stanovisko kontrolní orgán, který prováděl kontrolu v této věci, k dispozici. To znamená, že není zřejmé, kdy mohl mít správní orgán podklady pro to, aby mohl vědět, že žalobcem vykazované množství vyrobené elektřiny nemohla jeho výrobná vyrobit, resp. aby mohl vědět, že žalobce uváděl nepravdivé údaje.

Pro úplnost je vhodné konstatovat, že ve spise je založeno stanovisko Českého hydrometeorologického ústavu, pobočky České Budějovice ze dne 15.1.2013 ve věci : „Měsíční sumy globálního záření v Českých Budějovicích a na Churáňově v letech 2009 – 2012“ sp.zn. 273/521/2013 (roční suma globálního záření v Churáňově v roce 2011 1.165,8 kWh/m², v Českých Budějovicích 1179,7 kWh/m²). S obsahem sdělení Českého hydrometeorologického ústavu ze dne 15.1.2013 se nepochybně mohl územní inspektorát seznámit až po tomto datu. Jestliže však již v protokolu ze dne 20.12.2012 kontrolní orgán konstatoval nemožnost vyrobení takového množství elektřiny, které bylo žalobcem vykazováno, je zřejmé, že stanovisko Českého hydrometeorologického ústavu nemělo vliv na běh jednoleté prekluzivní lhůty pro zahájení správního řízení o správním deliktu, neboť uvedený závěr byl vyjádřen kontrolním orgánem dříve, než bylo uvedené stanovisko vydáno. To znamená, že skutková zjištění, ze kterých byl uvedený závěr vyjádřený v protokolu o kontrole uveden, musel mít územní inspektorát k dispozici nejpozději ke dni sepsání protokolu.

Soud se neztotožňuje se stanoviskem žalovaného, jež je vyjádřeno v rozhodnutí o uložení pokuty, kde je dovozován počátek běhu jednoleté subjektivní lhůty ke dni rozhodnutí o námitkách, které žalobce podal proti kontrolnímu protokolu, jež bylo vydáno dne 23.1.2013, když je zřejmé, že poznatky o tvrzeném porušení zákona musel správní orgán mít nejpozději ke dni 20.12.2012. Je nutno konstatovat, že z obsahu spisového materiálu nevyplývá, že

kterému konkrétnímu dni měl správní orgán dostatečné poznatky pro to, aby mohl učinit závěr o porušení zákona, jež je vyjádřen v kontrolním protokole. Za daného skutkového stavu pak nelze jednoznačně určit počátek běhu jednoleté prekluzivní lhůty pro zahájení správního řízení o správním deliktu, neboť nelze stanovit, zda poznatky o tvrzené nemožnosti vyrobit vykázané množství elektřiny měl správní orgán již ke dni, kdy zjistil stav na elektroměrech nebo až ke dni, kdy byl sepisován protokol o kontrole. Námitku žalobce o uplynutí subjektivní lhůty shledal soud zčásti důvodnou v tom směru, že závěr o počátku běhu této lhůty od dne 23.1.2013 nepovažuje za správný. Současně je nutno zopakovat, že samotná skutková zjištění ze dne 23.10.2012 ještě neodůvodňují závěr o tom, že by správní orgán mohl mít dostatečné podklady pro to, aby mohl posoudit, zda došlo či nedošlo k naplnění správního deliktu Bude dále na žalovaném, aby posoudil znovu otázku počátku běhu jednoleté subjektivní lhůty.

Žalobce dále namítal, že správní orgány založily svá rozhodnutí na skutečnosti, že žalobce vykázal takové množství elektřiny, které údajně nelze v žalobcově výrobně vyrobit, ačkoliv se jednalo o množství naměřené úředně certifikovaným a odzkoušeným měřidlem typu ED 310. Žalobce provozuje jen jednu výrobnu, neměl srovnání s ostatními výrobci, nebyla mu známa skutečnost, že jeho výrobnu vyrobila nestandardně vysoké množství elektrické energie, nemohl tedy s nikým jednat o řešení vzniklé situace.

Žalobci byla uložena pokuta za správní delikt podle § 9 odst. 2 zákona č. 180/2005 Sb., podle něhož lze uložit pokutu výrobcí, který předá nepravdivé (měřené nebo vypočtené) údaje o množství jím vyrobené elektřiny z obnovitelných zdrojů. V této věci dospěly správní orgány k závěru, že žalobce předal nepravdivé údaje o množství jím vyrobené elektřiny proto, protože bylo zjištěno, že jím uvedené údaje o množství vyrobené elektřiny ani při optimální situaci nemohlo být na jeho zařízení vyrobeno. Tato skutečnost je z obsahu spisového materiálu zřejmá a není žádným z účastníků zpochybňována.

Rovněž není pochyb o tom, že odpovědnost žalobce jako fyzické podnikající osoby je odpovědností objektivní, což znamená, že není povinností správních orgánů zjišťovat a posuzovat subjektivní stránku věci. Objektivní odpovědnost však nelze ztotožňovat s odpovědností za výsledek. K tomu, aby byla vyvozena objektivní odpovědnost, musí být mimo jiné zjištěno, že došlo k protiprávnímu jednání a toto jednání naplňuje znaky skutkové podstaty správního deliktu. Nepostačí tedy pouze zjištění, že byly objektivně uvedeny nesprávné údaje, je nutno zjistit, že tyto nesprávné údaje byly uvedeny v důsledku protiprávního jednání žalobce.

Z obsahu spisového materiálu nevyplývá, že by se správní orgán blíže zabýval otázkou, jaké protiprávní jednání žalobce způsobilo, že byly předány nepravdivé údaje o vyrobené elektřině, tedy jakým protiprávním jednáním žalobce došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 9 odst. 2 zákona č. 180/2005 Sb. Přitom je nutno uvést, že „nepravdivost“ údajů v daném případě nespočívala v tom, že by žalobce uváděl jiné údaje, než které byly naměřeny stanoveným elektroměrem typu ED 310. Nepravdivost údajů je dovozována ze skutečnosti, že bylo vykázano více vyrobené elektřiny, než která mohla být v předmětné výrobně vyrobeno. V daném případě má soud za to, že se správní orgány nedostatečným způsobem zabývaly otázkou porušením jakých konkrétních povinností se žalobce měl dopustit předmětného správního deliktu. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že žalobce vycházel z údajů, které byly uvedeny na elektroměru, tedy v tomto směru uváděl údaje, které měly oporu v měření stanoveným přístrojem. Současně je ze spisového materiálu

zřejmé, že nebyly zjištěny žádné konkrétní závady, pokud jde o funkčnost uvedeného elektroměru. Přitom je ze spisu zřejmé, že žalobce splnil svou povinnost zajistit samostatné měření elektřiny (§ 2 odst. 8 vyhl. č. 82/2011 Sb.). Měření elektřiny zahrnuje v sobě i obsluhu, kontrolu a údržbu měřících zařízení (§ 1 odst. 1 vyhlášky č. 82/2012 Sb., dříve § 2 odst. 1 vyhlášky 218/2001 Sb.), v daném případě však nebylo žádnými konkrétními důkazy doloženo, že by žalobce kontrolu či údržbu měřícího zařízení zanedbal. V tomto směru dokazování ani vedeno nebylo. Porušení žádné konkrétní povinnosti nebylo konstatováno a zjištěno ani ve vztahu k instalaci předmětného elektroměru, nebylo zjištěno žádné konkrétní jednání, ze kterého by mohlo být dovozeno, že došlo k neoprávněné manipulaci s tímto elektroměrem, nebylo zjištěno, že by předmětný elektroměr byl instalován v rozporu s právními předpisy. Jak bylo shodně konstatováno oběma účastníky při ústním jednání, žádný právní předpis nestanoví povinnost, aby přístroj pro samostatné měření elektřiny vyrobené z obnovitelných zdrojů musel být opatřen plombou. Za tohoto stavu nelze považovat dokazování za dostatečné k prokázání skutečnosti, že žalobce naplnil skutkovou podstatu předmětného správního deliktu.

Ze všech výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná, proto žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, odst. 4 s.ř.s.). V dalším řízení bude na žalovaném, aby znovu rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Státní energetické inspekce, územního inspektorátu pro Jihočeský kraj ze dne 19.12.2013, znovu posoudil důvodnost podaného odvolání.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobce měl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení přísluší. Náklady řízení spočívají v částce 3.000 Kč za soudní poplatek zaplacený z podané žaloby a odměny za zastoupení advokátem za 3 úkony právní služby po 3.100 Kč, 3x režijní paušál po 300 Kč (§ 9, § 11, § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů), celkem za zastoupení 10.200 Kč. Protože zástupce žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, je nutno k uvedené odměně připočíst částku 2.142 Kč představující 21% daň z přidané hodnoty. Celkem odměna za zastupování představuje částku 12.342 Kč. Pro úplnost soud uvádí, že žalobce vedle poplatku za žalobu ve výši 3.000 Kč, zaplatil soudní poplatek ve výši 1.000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žaloby. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 3.6.2014 čj: 11 A 86/2014-49 byl tento návrh zamítnut. V této části tedy žalobce nebyl úspěšný, proto se částka 1.000 Kč nepromítla ve výši náhrady nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na

sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. června 2016

JUDr. Hana Veberová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová